

Kedves Testvérek!

Az Egyház születése utáni első években az apostolok hamar megtapasztalták, hogy azt a feladatot, amelyet Jézus rájuk bízott, nem tudják csupán tizenketten ellátni, hiszen az igehirdetés, a liturgikus ünneplés vezetése, a szeretetszolgálat gyakorlása és a misszió olyan feladatok elé állították őket, amelyeket korlátolt emberi képességeikkel nem tudtak egyedül végrehajtani.

Napjainkban az apostolokhoz hasonlóan mi is megtapasztaljuk azt, hogy a papok csökkenő száma ellenére az elvégzendő munka nemhogy kevesebb lenne, hanem egyre inkább növekszik. A lelkipásztori feladatok mellett az adminisztrációs kötelezettségek, a templom-, ill. plébániaépületek állagának megóvása, felújítása, esetenként újak építése számos olyan terhet helyez a lelkipásztorok vállára, amelyek nem tartoznak szükségszerűen szolgálatukhoz. Világi segítők hiányában azonban a lelkipásztornak kell elvégeznie ezeket a feladatokat is. Ezzel együtt azonban folyamatosan nő a papok leterheltsége és csökken a hívek lelki gondozására fordítható idő.

Elsősorban ezen okok indokolták azt, hogy 2007. január 3-án köriratban kértem a paptestvéreket, hogy meghatározott szempontok szerint gondolják át saját esperesi kerületükre vonatkozóan, hogy milyen módon képzelhető el hosszabb távon az adott kerület lelkipásztori ellátása.

Ezen szempontok közül a legfontosabbak voltak: a lelkipásztori munka pillanatnyi, igazságos elosztása, ami azt jelenti, hogy lehetőség szerint ne legyenek az egyházmegye papjai között rendkívüli aránytalanságok a munkavégzés területén.

Fontos továbbá, hogy a közigazgatási és szociális intézményi hálózathoz is igazodjon egy-egy plébánia kijelölése. Ez azt jelenti, hogy előnyben részesüljenek azok a települések, amelyekben körjegyzőség, körzeti iskola, idősek otthona vagy egyéb központosított közigazgatási intézmény található. Az elmúlt évtizedekben jelentősen átalakult a közúthálózat is, ezért e településekre feltételezhetően megoldott a tömegközlekedés is.

Egyéb sajátos lelkipásztori feladatok is meghatározzák a lelkipásztor helyben lakását, hiszen míg egyes plébániákon rendkívül sokrétű feladatot kell a lelkipásztornak ellátnia a sajátos közösségi igények miatt, pl. iskola, kórház, börtön, stb., addig más plébániákon ez teljesen hiányozhat.

Rendkívül fontos szempont, hogy a filiák, vagyis azok a települések, ahol nincs helyben lakó lelkipásztor, viszonylag könnyen elérhetőek legyenek. Éppen ezért célszerű, ha a plébános lakóhelye az ellátott terület viszonylagos középpontjában helyezkedik el, hogy valamennyi hozzá tartozó települést rövid idő alatt el lehessen érni.

Figyelembe kell venni a plébániaépület állapotát is, hogy a maga egyszerűségében, de ugyanakkor igényességében is kielégítse a lelkipásztor személyes és a kor igényeit, de alkalmas legyen közösségi funkciók betöltésére is. Ezért minden egyházközségben, ahol hiányzik, jó lenne egy olyan alkalmas épületet emelni a templom közelében, amelyben jutna hely egy lelkipásztori pihenőre, egy közösségi teremre és egy vizesblokkra.

E segédanyag megjelenése után az esperesi kerületek jórésztében a lelkipásztorok többször találkoztak azért, hogy kialakítsanak egy, a felsorolt szempontoknak megfelelő tervet. A márciusi koronagyűléseken pedig jelenlétemben véglegesítették azt a változatot, amelyet a Püspöki Hivatalnak további feldolgozás céljából felterjesztettek.

A beérkezett jegyzőkönyveket a Püspöki Hivatal feldolgozta és összeállított egy munkaanyagot, amelyet április 11-én a főesperesek és a kerületi esperesek vezetéssel megtárgyaltak, s amely alapján elkészítették azt a tervet, amelyet az Egyházmegye hosszú távú szerkezeti felépítését tartalmazza.

Ez a szerkezeti felépítés nem egyik napról a másikra valósul meg, hanem kb. 10 év távlatában. Azonban rendkívül szükséges már most, hogy új szemléletet alakítsunk ki magunkban. Tudnunk kell, hogy a papság számának csökkenése nem teszi lehetővé azt, hogy továbbra is minden eddigi faluban helyben lakjon a lelkipásztor. Meg kell tanulniuk papoknak és híveknek egyaránt, hogy az egyházközségekben elvégzendő munkát megosszák, és a lelkipásztor elsősorban azokkal az ügyekkel foglalkozzon, amelyekre felszentelése folytán megbízást kapott. Sok gyakorlati tennivalót rá lehet bízni alkalmas világi hívekre (pl. anyakönyvek másolása, karbantartás, felújítási munkák előkészítése). Ennek az új szemléletnek a kialakításában rendkívül fontos szerepet kapnak az egyházközségi képviselőtestületek. E testületek tagjai valós szolgálatot kell, hogy ellássanak, nem csupán tiszteletbeli címként kell viselniük megbízásukat. Hogy ezt az új szemléletet minél hatékonyabban át tudjuk ültetni a gyakorlatba, kérem az Egyházmegyében dolgozó valamennyi plébánost, hogy a 2005. január 1-je előtt létrehozott képviselőtestületeket október 31-ig újítsák meg. Januártól a képviselőtestületek világi elnökei számára képzést indítunk, amelyen feltétlenül számítunk a képviselő-testületi elnökökre.

Ezzel együtt elindul majd a lelkipásztori munkatársak képzése is, amelyet követően remélhetőleg hűséges és szakértő munkatársakat kaphatnak a lelkipásztorok az ige-istentiszteletek végzésére is. Hiszen célunk az, hogy minden vasárnap minden templomban legyen vagy szentmise vagy ige-istentisztelet. Erre azért van szükség, mert fontos, hogy a vasárnapot templomi istentisztelettel üljük meg, viszont az Egyházi Törvénykönyv szerint vasárnap a pap maximum három szentmisét mutathat be.

E gondolatokkal kérem az egyházmegye valamennyi katolikus hívőjének imádságát azért, hogy Szent Mártonnak, egyházmegyénk védőszentjének közbenjárásával, az isteni Gondviselésre hagyatkozva újítsuk meg életünket és Egyházmegyénket.

Szombathely, 2007. május 15.

Dr. Veres András megyéspüspök